

Bréfa- og málasafn Benedikts Sveinssonar, fyrri hluti

Bjarni Benediktsson – Benedikt Sveinsson – Gamlar Kinverskar dæmisögur

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360
Benediktarskjöl
Askja 5-13, Ör 4

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Gamlar
Hinnvaskur dæmningur
I.

No. 329889

Fuglarnir.

2
in

Si veidumastur, sem leggur
snörur sínar, þar sem engir
fuglar eru, hann veitir ekki
allan daginn.

Það dugur heldur ekki að
alla sér að leggja snörurnar
í miðjan fuglarninn, því ^{við} þá
þá felast allir fuglarnir burtu.

Það happadrigasta er að leggja
snörurnar, þar sem aðeins fáir
fuglar ~~eru~~ að sjá.

2
in

Þú ert, þú ert, þú ert, þú ert, þú ert,
þú ert, þú ert, þú ert, þú ert, þú ert,
þú ert, þú ert, þú ert, þú ert, þú ert,
þú ert, þú ert, þú ert, þú ert, þú ert.

23

Honurnar var mannsins frá Tíu.

Maður frá þorpinni Tíu
átti var konur. Þegar einn af
grönnum hans reyndi að ná
ástum ^{hinnar} ~~þeirrar~~ eldri, þá haddist
hinn ástins að honum, en
sú yngri tók honum öllum
örnum.

Stömmu síðar andastist eigin-
maður þeirra.

Þá spurði einn af vinum
nágrannans: „Hvora vilstu nú
heldur, eldri ekkjuna eða þá
yngri?“ „Sú vilst þú eldri“,
svaraði hann lítlaust.

„Sú eldri haddist þó að ást-
leitni þinni, þar sem sú yngri
tók þér vel. Hversvegna velstu
þá svo?“

24

„Láðu nú líe, meðan hún
þjó með eiginmanni sínum,
reyndi ég að eiga vingott við
hana, en árangurslaust.“

~~Þú~~ Ef ég nú giftist henni,
get ég freyst þvi, að hún líti
ekki ~~me~~ við öðrum en mér.“

25

Núttu göðs af innbyrðis deilum
övína þinna.

Þinnu sinni í fyrndinni kenna
hvöð sigrisdýr í áflog^{um} útaf bráð. Þessi
bráð var maðurinn Kwan Tze Guan Tzu.
Hann ~~þekktu~~ ^{reka} þá ~~at þinnu~~ ^{þau} var í þann
veginn að ~~leggtu~~ ^{leggtu} þau í gegn, þegar
Kwan Tzu kom þar að, slanzati
hann og sagði: „Sigrisdýrin eru
gráðug dýr, og maðurinn er agn
~~þinnu~~ fyrir þau. Nú þefir hvítt lent
saman út af þessu agni. Í þessum
bardaga hlýtur það dýr, sem er
minna máttar, að deyja, en það
sem sigrar, verður þó mjög hart
leikið. Þú þú bíður til leiksloka
og rekur þá ~~fyrir~~ í gegn það dýr,
sem eftir lífi^{it} vinnurðu í raun og veru
hvöð dýr með einni spólslungu.

Þetta er auðveldara en að drepa
eitt óþreytt dýr, en hitt dýrið
hefurðu unnið fyriskapnaðlaust.”

Því er frið, sem oft er
endurleikið.

Það var í gamla daga, þegar
Þengill ^{en} bjó í Tei, að maður
einn samnefndur honum, hafði ^{spekingnum} framið
mord. Grunvinnu lenti þá á ~~honum~~.

Fréttin barst (til eynna) móður hans.
Henni var sagt, að sonur hennar væri
mordinginn. Hún sagði ákveðið, að sinn
sonur myndi aldrei fremja slíkt óðæði,
og hélt áfram vinnu sinni við vefstól
sinn, eins og ekkert hefði iðkórist.

Stuttu síðar kom nýr sendimaður
og flutti henni sömu fregnina.

Móðirin sat enn þögl við vefstól sinn
og tók ekki mark á fréttinni. Nokkru
síðar kom þriðji sendimaðurinn og sláð-
festi fregnina. Þá varð móðir Þengill ^{en} ótta-
slegin, henti frá sér skyttunni og lagði á flóttu.

28

Meiningsi.

2

Upp með fljólinu bjó eitt sinn stúlka,
sem var svo láfak, að hún gat ekki
spálf ^{frám sinni skófi} lagt sér til ^{samgignlegs} ^{i höfði} ^{sinna} ~~stallsystra~~
^{þar} ~~hennar~~ líðu þá fund með sér um
málið og ákváðu að reka hana úr
sinnu hópi.

Þegar hún hafði leyst ákvörðun
þeirra, ávarpaði hún þær þannig:

„Vigna þess, að ég hefði ekki getað
veitt mér kerlaþós spálf, þá hefði ég
sopast gólfir og búið um rímin fyrir
ykkur, sem endurgjald fyrir þá fáu
geisla, sem þós ykkar hafa kostað til
mín. Hvaða mein gerir það ykkur, að
láta mér í þi þetta litlu ræði. Hvi skyldist
þið gera mig þurfa, þar sem þið ~~stafa~~
hafið ^{adeins} haft haq af næru minni“
Þessi orð hróðu ungu stúlkurnar

29

seo, að þar önjtlu samþykki
sina, og bætu þá útskiptu ~~fram-~~
^{framvegis} og að dvelja í metal þeirra.

~~Met bros vor -~~
 ~~ha - ha~~

~~Þorvaldgentas mator frá
Vestm. er að frá Hl. Reykja-
villur met Sikipt. ^{þegar þau koma} hann
um burt þangað
[Stjór] (met komu sína, sem
var á met honum: „Þú getur
verit á öðrum plassi Margrét,
þú enginn flekkir þig, en
ég veit að vera á 1. plassi,
þú mig þekkja allir.“~~

~~Bréfið í Vestm. barst í
hendur sludibréf met á viðuninni:
Hr. Landbrugur H. Sigurdson,
af hafi þá Hl. Hannaser Ólafur Sigurdsson og
H. Vestmannagjafir er góðkunnur
Landabruggari, sem einnig
er Sigurdsson.~~

„Kalli er bara miklu líkari
honum.“

Gamlar
Kinnrækar dæmni sögu.
II

No. 329889

Hin versta gleymuska.

Þetta sinn sagði hertoginn af
Lú við Konfucius: „Trúir þú þinni sögu,
að eitt sinn hafi verið til svo gleym-
inn maður, að hann hafi gleymt
komu sinni, eitt sinn er hann
flutti búferlum?“

„Þetta getur það verið,“ svaraði Konfucius.

„Versta gleymuska er það, að gleyma
sjálfum sér.“

Matti ég fa að heyrna meira um þetta?
það hertoginn.

„Í gamla daga, þegar Keisarinn
af ^{Tsi} ~~Tsi~~, sem ríkti á ^{þá} ~~þá~~ Ásia línahlil-
inn, var kominn til valda og réð
effir „hinum fjórum höfum“, þá
gleymdi hann lögmálsreglum hundra
duggsugu fætra sinna. Hann fótum
bróð lög þeirra og helgiverjur, hatti

af fara þeim förnir og gertist
sigþilltur og drykkfelldur.

Þetta gekk svo langt, að þorparar
og fánýlir fláðrarar ^{ödu} ~~gengu~~ uppi
við hirtina.

Þeir framkvæmdu (ísteins til háls)
fyrirskipanir keisarans. En hinir
fáu dyggu embættismenn urðu
annaðhvort að þegja eða láta af
störfum sínum með smánn.

Af ^{lokum} ~~stíðustur~~ gertí fólkið upp-
reisu. Það ríð ~~keisarann~~ af
dögum og tók völd hans í sínar
hendur. Þetta er sannarlega hin
versta gleymsta.

Heiðir fætra votta.

Tsu

~~Í~~ Luí spurði Konfucius: „Er
~~það~~ ^{með} ríðlegt ~~af~~ ~~mei~~ að ríðlata
~~minu~~ ^{hafna nokkurn} eigin óskir og þrír með
því að ~~afgefa~~ ^{af} ~~minna~~ af skinum
formu lögmálsvenjum?“

„Nei,“ svarati meistarinn, „~~það~~
~~er~~ Einu sinni fýrr á tímum var
miður frá hinum ^m síðlausa ^{u austurbyggðum.} ~~mei~~.
^{sláum} ~~sem~~ var mjög hrifinn af síð ^{sum} ~~venjum~~
Kinverga. Þó ^{gifti} ~~gef~~ hann ^{á laun} ~~þess~~
~~hinn~~ dóttur sína, sem þá þegar var
ekka. Þá yfirljóðinn heimtáði hann
það af þessari dóttur sinni, að hún
giftist aldrei aftur. Hinn hafði
heldur ekki formlega leikið sér nýjan
eiginmann, en hreinleika hennar
hafði ekki verið gætt.

Þú vil taka annað dæmi:

Vii-fu
Tsang Wu-jao gífist fagurri
Konu, en lét hana svo af hendi
við bróður sinn. Í fljólu bragði
virðist þetta vera vott um ör-
leti, en þetta er örleti, sem aldrei
gætur samrýmt okkar fornu
helgivenessu.

X X X

„Ef þú yfbergur hinar fornu
helgivenessu, en lætur að þámu
hvarla þínu, hvernig áttu þá að
gæta greint rétt frá röngu og illt
frá góðu?“

Konfucius um uppeðis.

Tsu

„Tsu“ sagði við meistaran:
„Í Suður-hadum ^{vex} ~~þrífur~~ bambusleg-
und, sem ^{er} ~~er~~ bein af sjálfa sér,
og þarf ekki að rétta hana.

Þegar hún er höggvin, er hún svo
gott vopn, að hún vinnur jafnvel
á þeim herkleðum, sem gerð eru úr
nashyrningaskinni. Þetta bendir til,
að rættun og uppeðis sé óþarft.“

„Já“, svaraði Konfucius, „en ef við
yddum annan endan ^{bambuslangabinnar} ~~streytunnar~~,
~~þá væri fjötur og seljum beittan~~
~~odd á myndi hún þá ekki smjúga~~
~~dýpra en áður?“~~

Seljum á hana fjötur og festum á
hana hvarsan övradodd, myndi hún
þá ekki fljúga lengra en fjót?²“

Hiðdrastir hafilettar.

Fu - Tze Chiu, sem var lorisveinn
Konfusiusar, tók við slótu sem
~~efsti embættismaður~~ i

Glöðuð sakifari.

Fyrir langa löngu bjó maður i
Ísa Chou. Hann hafði búið
sj undir at gegna yfnum
opinberum embællum, en
aldrei heppnað ad kom-
ast i neidd þeirra.

Þey nokkurn dög hann
efrir því at hafi hans
var farið at græna. Er
hann sat y græð yfir
herum sínum, spurði
vegfarandi hann, ~~hvar~~
~~hvar hann var~~ ~~hvar hann var~~ ~~hvar hann var~~
... "Eg hef aldrei komið neidd

aleitis i dignarstiga hino
openbera lífs, andvarpat hann,
og mið fyllist y harmi, er
mér myndur hugsað til ^{hins} hás
alders míns y allra sál-
faranna, sem eg hef ~~lítið~~
~~missað~~ missað."

En hversvegna hefur þér
misheppnað svo spurt veg-
farandi.

"Þegar eg var ungur, ákvat
eg at gerast menntamaður.
Er eg hafði lokið námi og
fór at smíðast um eðfir
slótu, hildast svo a, at þáverandi
keisari vildi helkur aldrita
menn en unga til at gegna
openberum störfum. Þegar
hann dó, kom til valda
Keisari, sem lét hennu

Ástæðulaus ötli.

Í því ríki Gjö matar, sem lúði
því fastlega, að hvern himinnins
veri yfirvafandi og afleiðing
þess myndi valda efdileggingu
allra eigna hans. Þetta olli honum
no miklum þyggjum, að hann
neytði hvorki svefnis né matar.

Nágranna hans gekk til hjarta
eignar mannsins og ásetti sér
af eyða ötla hans með eftirfarandi
viðræðum.

hvernarlega menntaþer menn síðja
fyrir öllum stöðum. 'Ég snei'
mér þá at heimeinstar. En
er ég var fullgildur orðinn í
því sniði, andatist þessi kejsari.
Af þessu hans hafti sérstak
dálæti á ungum mönnum. En

þá var ég, því miter, orðinn
gamall. - Þetta eru ^{orsakir} ~~stærðir~~
~~þess~~ þess, at ég hef aldrei
komist afan.

o x x

þannig er línanly velfert
gjöf hamingjunnar, - og
enginn á mist at geta
höndlað hana, þráð
fyrir hefðleika og ástand-
un.

Hin rétta ransaðferð.

Þegar ~~þetta~~ ^{Tsi-} Kuo i ~~Ch~~ ríki var
ordinn vellandurinn, heimsótti ~~þetta~~
XSiang frá Sung hann. En hann
var mjög fátækur. Hann óskadi
eftir viðtali við andmanninn
og bad hann að kenna sér þá list
að græða fé.

I viðræðunum gaf ~~þetta~~ Kuo eftir-
farandi játrningar:

„Ég er slunginn ræningi. I fyrstu
hætti ég aðeins til kníps og skeitar.

Síðan ga heyrnast mér að leggja
álitil til hlíðar og stutta síðan
fór ég að geta lifað i alls nægðum

Síðan hefi ég haldist áfram á
römu braut bæði hér i borginni
og i umhverfi hennar.

~~Þetta~~ XSiang fagnadi þessum

upplýsingum, enda þótt hann
skildi þær aðeins til hlífis
þad ^{Honum varð það} ~~sem hann~~ ^{hugstætt} ~~en~~ ^{hugstætt}
haganna við var að hinn ríki
verri ræningi, en þess að kynna
sér þessar ^{rans} ~~ferðir~~ hans, ~~þetta~~
~~sinsstærðir~~

Hann tók þegar að njósna um
allt, sem hann gæti lagt hönd
á, og skal öllu skemmi létta.
Þad leidd þvi ekki á löngu, að
en XSiang var ákærður fyrir þjófnað
og allar eigur hans og erfðafé
gert upptekkt. Hi hilt hann, að
~~þetta~~ Kuo hefði verið að leika á
sig með ráðleggjngunum
ásakadi hann harðlega. ~~Hann~~ ^{Kuo}
spurdi þá aðeins: „Hvata ~~þetta~~
~~notast~~ þú við ransstærðir?“
ransaðferðum beittu þú.“

Hinnar finnu dyggðir hannans.

Tíma Jö

Þegar Finn Jón var þjórn
herzogans af Lú, var hann
eittsam mjög óánægður met
stótu sína. Hann sagði þú
vilt hristuðla sínu: „Ég ellee
at fara langt, langt á braut
eris og sriðgasin.“

Þótt meina, Hvers vegna þú
spurt: herzogin.

Tíma Jö Lúist þú á hann,“ svarði
þú Jón. „Kambur hans er talen
kunduissinnar, hans þróð miklu
kles, en innýnd skyldleikans, hinn
mikli beritdukjarkur hans hvelur
til hugrekks, ^{sér edlisþvót} þú ~~edlisþvót~~ hans, at
gera átrun átrast í hvers sínu,
sem hann finnur það, sigrir góð vild
hans, og situr, en ekki sirt: hinn mikla.

niðvænni hans í dinn-
reikningi alls á nora öldur
til fjármýnda í áreidunleika.
Þótt þú þess finnu
dyggðir, ~~er hann þóðfald-~~
~~þú þú þú þú þú~~ daglega á
maddorti ^{voru}. Þú er
astatan? Þú, at hann
er alltaf sirt huldina.

Lúsgasin afur á móti
flygur ora. lertir í linnu
afanga. Og þegar hinn
hvelur sig, gart. ytar, þar
hinn at harnar: sig fíka
ytar og skyldbókur og hinn
falkur hirti eftir vild.

Þótt þess fígl sé sneyddur
ollum hinnu finnu dyggðum hannans,
þú dár þú hann, vegna þess hirt
þú sirt hann gjaldan. — Þaðvandi
þessu munu þú þótt langt á braut.“

Apadernjarnum.

Einum sinni var apadernjarni.
Hann hafði miklar mætur
ei á þeim og átti þeir fjölda
þeirra.

Hann var gegn kunnuga
etli, áskunn þessara
líðu dýra, sem höfðu
höfðit svo mjög hæg
hans, at hann los
af mál fjölskyldu
sinna til at setja
hina miklu græðgi
þeirra.

Eftir nokkurn tíma
var outtátt svo þvingað
í búi hjá honum, at
hann sa sér ekki annat
fari, en at skammta

hverjum þeirra út
af fjöri sig. Hann
áttastist samt sem
eitru, at þeir myndu
ekki setta sig út sléð,
svo ^{ad} hann átti sér at
fara at þeim með kondu.
Hann ávæpti þá og
sagti: "Gættu að þessu at yfar
ykkur hneður. Þegar
á morgnana, en fyrir
ei kvöldin. Ért þú
ekki ánægðir með þat?"

Gegn þessum um
aparni undventu.

Eftir nokkra stund
segi hann:

"Gættu þessu. Gættu þessu þá
láta ykkur bafa fyrir
á morgnana, en fyrir

á kvöldin. * Émt þú skla
ánægja met þú! "

þetta líkari á þessum vel.
Allir þeir sem hafa sést
leika á met slógt, ~~en í sama~~
~~flótti g þessir á þessum~~ líga sam-
merkt þessum á þessum.

Vitrungurinn skjórnar þann
fjölða hinn einföldu met
metti víska sinna; — ~~þí~~
~~svandi þessir~~ á sama
hátt g á þessum á þessum
sinnum.

Hís hallandi ker.

Þegar Konfucius var á leið til
músteris prinsins af Lú, rakot hann
á ker, sem hallaðist.

„Hvada íhald er þetta?“ spurði
spetingerinn. „Þetta er það sem
nefnt er, hís hallandi ker“ og sýnt
er til notkunar á skrifborðinu.“

Konfucius bentí á keris og sagði:

„Þetta ker hallast á aðra hlutina,
þegar það er tómt, verður lífrétt,
þegar innihald þess er haflegt,
en ^{velmi} ^{umg} ~~þetta~~ þegar það er fullt.

Hinn ^{vitrí} ~~valdhafi~~ sýr í þessu
aðvörum, og hefir persóna átt
slíkt á skrifborði sínu. Síðan
sneri Konfucius sér að lórisveinum
sínum og sagði: „Fyllið keris með
vatni.“ Þegar vatnið var helld í

Kerit, kom það á ljós, að við
hafilega mistók innihald hells
það jafnvegi sínu, en ef nokkurt
þattist við umfram það, ^{valt} ~~þetta~~ það
um.

Spekingurinn andvarpaði þá og
sagði: „Hvað er það, sem ekki fer
um við öfylli?“

[Dýndi boginn (bls. 23)]
vandar þess

226

~~binda~~ og þega sínu raunverulega
liggja. Þannig vart vesalings
konan að taka til hegnings
fyrir tryggð sína og heitarleika.

Dýndi boginn.

Eitt sinn, þegar prins Kung af ^{Tsu} ~~Chia~~,
var á veiðiferð, dýndi hann hinum
frega boga sínum, sem nefndur var
^{Vin} ~~Chia~~ ^a ~~bp~~. Fylgdarlit hans bændur til
at ~~leita~~, en prinsinn hafnaði því boði
og sagði: „Þegar ein ^{Tsu} ~~Chia~~-matur dýndi
bogann sínum, þá finnur annar ^{Tsu} ~~Chia~~-matur
hann. Hvata aðtötu er þá til að vera at
leita.“ Σ Þegar Confucius heyrði
þetta, sagði hann: „Einn hvort þú varst
vissgjör, at prinsinn skyldi ekki ~~veita~~
~~svo~~ ^{vissgjör} ~~gjör~~ ^{vera} ~~vera~~ svo
„Þegar einhver matur dýndi boga, þá
finnur einhver annar matur hann. Þat
hefur atvinnu líka eta engu þýtingu, hvar
finnandinn er ~~Chia~~-lendingsu eta ekki.“
^{Tsu}

hinn á mitri leið og hugsaði
met sér: „Ef ég gef hústónda mínum
pennan drykk, verð ég honum að bana.
Ef ég segi sannleikann, á ég það
á hattu, að hann reki hússtöður
mína í burtu. Þú er á milli
þveggja elda, og hvor þeirra brennis
minna? Þú held það sé best², að
ég látið detta og missa niður
alla blönduna.“ Samkvæmt
þessu slati hinn vilpandi og brant
glasið.

sóla 500 dölum fyrir dauðan hest"
"þegar fólk frétti, hve mikil var
grútt fyrir dauðan hest," lofarði
hestahjörðinum "munu menn
halda, að lifandi hestur sé
^{margfalt} ~~mikill~~ meira virði. Þar að auki
verða menn vissir um, að þér
séu sannur hestavinur".

Þú en árið var liðið, var búið
að gefa konunginum þrjá pol-
hlaupahesta.

að því meiri ákafa, sem beitt er
við slíkar fyrirsetlanir, því lengra
flemist ytar hálfu frá öllum
möguleikum til að ná ~~þínu sama~~
lakmarki. ^{nu} Þekki ólíkt því að
slafna til norðurs, ef fara á
sútur að Ísland.

Polhlaupahesturinn.

Þinn sinni var konungur, sem
baud 1000 dali fyrir besta hest
heimsins. Eftir að leitað hafði
verið árangurslaust í 3 ár, bauðst
hestahirðir konungs til að freista
göfunnar. Þvo var hann sendur
af stað.

Eftir 3 mánuði fann hinn
konunglegi erindreki loksins pol-
hlaupahest, en til allrar óhamingju
var hestur sá dauður.

Hann greiddi ~~þá~~ samt helming
upphæðarinnar fyrir skrokkinn,
og flýtti sér með hann til konungs-
hístarinnar.

Þegar konungur sá þetta, varð hann
afarisdur og sagði: „Það, sem ég vil,
er lifandi hestur. Til hvers er að

hestur, sagði ég, þá er þetta ekki
leitinn til þíns flóðsins. „Hvað
um það, sagði hann, „ég hefi nóg
peninga“. „Í hvata sambandi er
það við, að þú komist á ákveðnar-
staðinn?“ spurði ég aftur. „Í stað
þess að svara mér, þetti hann við:
„Luk þess hefi ég þau af þau öðrum“.
„Já, svona er það!“ Þínfeldningurinn
sá ekki, að þvi belur, sem hann var
staddur með allt þetta, þvi lengra
lenti hann frá lakmaki sínu.

— Spáum mi til. Heitasta ósk
ýðar hálfagnar er að verða völdug-
astj prins ~~inn~~ í öllu landinu.

Þú seistir þig á hin miklu austafi-
lands prins og styrkleika hers prins,
sem þú heinir gegn Han-Tan ríki
til að sedja meistaragjöld þína og
landagjöldi. Þú er hroddur um,

gagnstætt
Kjöfsemi ~~undir~~ við laukmarkið ^{nu.}

Trí
Þegar Líu Liang frétti, að prinsinn
af Wei væri að gera árás á Han Tan
fylki, þá sneri hann við á misri
leið, til þess (sem skjólast) að hitta
prinsinn.

Hann gekk fyrir hann (sem skjólast)
án þess að greiða hár sitt, eða bíast
viðeigandi klæðum.

„A leið minni hingast“, sagði Liang
„matti ég manni við Lá Hong (p.e.
~~him mærandi Honum fylki norðan~~
~~við fljótið Tsieh)~~ Hann var á leið
norður, og sagði ^{alla} ~~hann~~ til Tsieh
flótsins, „Ef þú ert á leið til Tsieh
flótsins“ sagði ég, hverjægna stefnið þú
þá til norðurs?“, Hvað gerir það?
Svarði hann, „husturinn minni er
svo góður“, Þrátt fyrir þinn ágata

Eyðilegging er auðveldari
en sköpun.

Pilviturinn þrífst, hvernig sem
honum er plantast, hvort ^{sem} rokur
er látin snúa upp eða niður.
~~Lágn getur Jafnvel sprótt upp af grein.~~
~~Jafnvel af grasi (sem brotur er~~
~~af tré; getur hann vaxið).~~

En grunur ríft fyrir, að 10
menn væru að planta pilviti
og einn að uppróta hann fyrir
þeim. Átkoman yrði eyðilegging
allra trjána.

Þetta sýnir, að auðveldara
er að eyðileggja en skapa.

Minu grimmi hundur. ?

Einu sinni var maður sem
hafti mikið dáloti á hundi
sinnum, sem hann áleit ~~at~~
övenju stékan og ástímu.

Hundurinn ^{shreimkari} ~~hafti~~ nokkrum
sinnum ~~fullt~~ ^{num.} valmíni i
brunn ~~hússins~~. Þá sinn var
hann staddur að persu, og
áftu náðuarnir þá mjög ~~í kast~~
~~at~~ ^{afgjafir} ~~at~~ kora hann ~~hennar~~ ~~fyrir~~
fyrir húsbónda hans. Þetta vildi
seppi ekki, ~~og~~ lagðist i dyrnar
og gæti sig líklegan til að bita
alla, sem komu. Náðuarnir
höfðu svo mikinn ótta af persu,
að þeir létu sér lynda að þegja.

Þú Sem!

Öðlun mit ekki at sleppa persari?

K. F.

^t
og hvortveggja er þetta nefnt
~~mit sinum nafni~~ ^{mafi sinu} ~~mafi sinu~~. Og ekki
erlu dyggðugri en ~~það~~ ^{já} og ~~sjónum~~ ^{sjónum}
og ekki erlu meiri en himinn
og jörð. Mér finnst þetta réttlata
það að ávarpa þig eins og ég
gjörði.

„Sonur minn“, sagði móðir hans,
„heldur þú, að þú getir farið bók-
staflega eftir öllu því, sem þú ert
kennur. Ég óska, að þú látir mitt
nafn i fríði, því ^{er} það eru vissar
reglur, sem ekki er hægt að
fara eftir, enda þótt getist se-
um þor i bókum.

Þíðan af, ertir þú að hætta
við að ávarpa mig með nafni.

Hann ávarpaði möður sína
með nafni.

Ungmennir frá Tung-riki komu
heim eftir þriggja ára námsdvöl
erlendis. Hann ávarpaði möður
sína með nafni."

"Þú kemur nú heim eftir þriggja
ára námsdvöl", sagði móðir hans
"og þú ert þá að ávarpa mig
með nafni, gagnslætt venjuna
forfedra okkar?"

Sonur hennar svarar: "Ef minn
ábiti getur enginn verið dyggstugri
en keisararnir ^{Ja} ~~þú~~ og ^{Sjónn} ~~þú~~.
Þeir voru báðir nefndir mönnum
sínum. Ég ber líka ^{meiri} virðinguna
fyrir himni og föð en nokkru öðru.
Í Kína þykkir það dónalegt, ef börn ávarpa
foreldra sína með nafni."

(Ef þessu spáist þið, að ref-
irur eru alltaf mestu ~~hættu~~)
Og aldrei datt konungi dýranna
í hug, að þau höddust hans
eigin næveru, en bróði þvi,
að það sem refurinn sagði,
væri satt. - Ef þessu spáist þið,
að refir ~~er~~ eru alltaf ~~hættu~~
~~hættu~~ "refir" - líka í Kína.

Refurinn og Tigrisdýrið.

Eftir að hafa rífið í sig mörg
dýr, réðst konungur dýranna á
ref.

„Þú dýfið ekki að snæla mig“
sagði refurinn. „Gut hefi get mig
að konungi dýranna. St laka
mig af lífi, er hvorki meira
ni minna en að óhlýðnast
botortum skapara okkar. Þef þú
efast um, að ég segi satt, þá láttu
mig trilla á undan þér, og þá
gelustu séð, hvort dýrin hlaupa
ekki í þessu af öllu við mig“

Tigrisdýrið fellest á þetta
og gekk á eftir refinum og sá,
að öll dýrin löngu á flóttu.

Þá kinn er Tigrisdýrið kall að konung-
ur dýranna, enda eru engin gön
þar í landi.

Meng ^{Tsang} Lhung ^{Tsyr} Lhiin
of Soo ^{Lhiin} Sir Tsir.

Fjöldi manna hafði reynst
at aftra ^{Meng Tsang Tsyr} H. T. Lhiin frá því at
fara til Lhiin. A síðustu stundu
það ^{Tsyr} Soo um leyfi ^{at mega} til at einnig
~~hann myndi~~ reyna at fá hann
ofan at persu. Þegar þeir hittust,
sagði ^{Meng Tsang Tsyr} H. T. Lhiin: „Þú þorft ekki
at reyna at ræta við mig þar
mein mannleg mállefni. Þar
þekki ég öll. Þu þad eru mállefni
gudanna, sem eru mér ókunn.“

„Þú er auðveld at língast kominn
i þeim lífgangi, at ræta um
mállefni gúðanna,“ sagði ^{Soo} Soo, „því at
ég voða mest ekki at minnast
á þetta mannlegt.“

Soo var leyft at taka til máls.

gerl annað en láta ræta i
reitunum? — „Spáit mér til,“
betti ^{Tsönn} Soo við, „Lhiin er land,
sem á alla vegu er umkringt
~~(himinsháum sem gíng við)~~
~~(fallabeltum) eins og~~
villidýrkjafar. Hvernig i ósköpunum
myndir þú geta komist þadan,
ef þú lentir pangast?“

himinsháum hamrabeltum, þar sem
hengiflug gíng við eins og rándýrs-
kjafar. Hvernig i ósköpunum allis
þú at komast þadan, ef þú lentir
pangast?“

„É leit minni hingat“, sagði hann „varð ég að fara yfir fljótið Tsn. Ég heyrði þá samtál hveggja gúða-likneskja. Annad var ís leir, en hitt ís ferskutré. Þú ert ekkið annad en leirklumpur, sem hefir verið hokinu í vesturbakka. fljótiðs og mótat^{ur} i mannsmynd, sagði tré-likneskið. „Í ágúst, þegar regnlíminu kemur og vatnið vex í ánni, þá þóest þú burt og verður að engu.“

„Nei, alls ekki, mótumalli leirlikneskið. Frá vesturbakkanum kom ég, og þangað kem ég aftur. Hvað gerir það til þú ert mót^{ur}ni? En þú! Þú ert ferskutré, ~~sem mótat~~^{tálgað} hefir verið i mannsmynd. Þegar áin vex við dálitla regnskis, þá ertu allveg hátt straumnum. Hvað getur þú þá

Ostran og ísfuglinn.

Ostran var að baka sig í sálstíkinu.
Ísfuglinn réttist þá á hana og
hýr ~~í baka~~ ^{í hana} ~~hann~~ met nefinn.
~~hann~~. Í spálsvörn lokati ostran
skelfum sínum, og klemndi um
leit fast ~~ad~~ ^{ad} nefiðvina síns, líkt
og gripslöng.

"Ef ekki rignir í dag eta á
morgun," hópari ísfuglinn "þá
hlýtur ostra að deyja."

"Ef ég ~~ekki~~ ^{ekki} sleppi bakinu í dag
eta á morgun," svarati ostran,
"hlýtur ísfugl að deyja."

Meðan þau glundu þannig
saman, kom fiskimaður, sem
hremndi þau báti.

"Slöngur hafa aldrei fatur.
Hversvegna sígurðu þeir þá þannig?"
Að svo mæltu drakk hann
vínis, sem þá var lapat þeim.
sem gaf slöngunni fatur.

Of mikis af því góða.

Þessu að maður einn í Lúth Tsin
hafði fært fönnis, gaf hann
þónum sínum bikar af vini.

Þú sýndist þónum, að vinis
vori ekki til skipta, en nóg fýris
einn. Þeir ákváðu þá að keppa
um vinis með því að reyna, ^{hver} ~~sig~~
~~göf, fljótt og~~ ^{slá} ~~þá~~ ^{þá} leikna mynd af slöngu
á föðina. ~~Þá fljótt~~ ^{slá} ~~átti~~ ^{þeirra} að
fá vinis. Einu ~~af þeim~~ ^{þeirra} varð
fyrstur að fullgöra sína mynd.
Hann hélt þá á bikarnum í vinstri
höndi síni og bjóst til að drekka,
en með hægri höndi hélt hann áfram
að leikna, og var þá að bala nokkrum
föllum á slöngu sína. Meðan á
þessu stóð, lauk annar við sína
leikningu, gripi bikarinn og sagði: